

Arrest

nr. 190 064 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 15 december 2016 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2016 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 17.01.2013 een eerste maal asiel aan in België. Op 27.04.2015 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 16.09.2015. Op 28.10.2015 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd echter niet in overweging genomen door het CGVS, en dit op 15.06.2016. Opnieuw diende betrokkene tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV maar deze verwierp het beroep op 29.08.2016. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedures – namelijk 2 jaar en 8 maanden voor de eerste asielprocedure en 10 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de situatie van de koptische christenen in Egypte en naar het geweld dat tegen hen in persoon, als tegen kerken of christelijke bouwwerken is gericht. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, de loutere verwijzing naar de algemene situatie van de koptische christenen in Egypte volstaat niet om te staven dat betrokkene persoonlijk het risico loopt op vervolging of op ernstige schade. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Verder beweert betrokkene dat hij geen sociaal netwerk of opvang meer heeft in zijn land van herkomst. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat zijn moeder en broer nog in Egypte verbleven. Tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde betrokkene dat hij om de twee dagen telefonisch contact had met zijn familie (deze informatie bevindt zich in het administratief dossier).

Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn familie niet langer in Egypte zou verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Vervolgens beweert betrokkene dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf een zeer lange tijd in beslag kan nemen, waardoor het voor hem onmogelijk is om in te schatten hoelang hij in Egypte zou moeten blijven. Dit verblijf zou, volgens betrokkene, hem bijzonder veel inspanningen, tijd en geld vergen. Er dient echter opgemerkt te worden dat er regelmatig Egyptenaren zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Caïro. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de duur van behandeling van de aanvraag. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Egyptische burgers.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene niet in Egypte geboren zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaard heeft dat hij in N. H. K. geboren is en dat deze plaats zich in de provincie Qena bevindt. Uit de beslissingen van het CGVS blijkt dat deze provincie zich wel degelijk in Egypte bevindt zodat dit element niet kan weerhouden worden.

De verklaring dat het in de situatie van betrokkene bijzonder disproportioneel voorkomt dat hij naar Marokko zou moeten verhuizen en zijn leven en bloedeigen vader verplicht moet achterlaten, doet in deze helemaal niet ter zake. Er wordt, ten eerste, immers van betrokkene niet verwacht dat hij naar Marokko zou terugkeren aangezien hij de Egyptische nationaliteit heeft, en, ten tweede, heeft betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag verklaard dat zijn vader op 11 juli 2012 is overleden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004). Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene langdurig tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits alle asielprocedures werden afgesloten, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging vormt voor de openbare orde en niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt Nederlands, is werkwilleg en legt steunverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

2. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3. In de bestreden beslissing werd kennelijk een onderzoek verricht naar de ingeroepen buitengewone omstandigheden door verzoekster. De verwerende partij heeft deze elementen onderzocht, maar afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de verwerende partij een toetsing heeft uitgevoerd of het voor verzoekster onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(stuk 1; eigen accentuering)

Het niet kunnen indien van de aanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, wijst op de onmogelijkheid hiervan.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen evenwel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Dit laatste werd niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit volgt letterlijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

4. Om deze redenen dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.1.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de

aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangevoerde buitengewone omstandigheden het volgende geantwoord:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 17.01.2013 een eerste maal asiel aan in België. Op 27.04.2015 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 16.09.2015. Op 28.10.2015 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd echter niet in overweging genomen door het CGVS, en dit op 15.06.2016. Opnieuw diende betrokkene tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV maar deze verwierp het beroep op 29.08.2016. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedures – namelijk 2 jaar en 8 maanden voor de eerste asielprocedure en 10 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de situatie van de koptische christenen in Egypte en naar het geweld dat tegen hen in persoon, als tegen kerken of christelijke bouwwerken is gericht. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, de loutere verwijzing naar de algemene situatie van de koptische christenen in Egypte volstaat niet om te staven dat betrokkene persoonlijk het risico loopt op vervolging of op ernstige schade. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Verder beweert betrokkene dat hij geen sociaal netwerk of opvang meer heeft in zijn land van herkomst. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat zijn moeder en broer nog in Egypte verbleven. Tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde betrokkene dat hij om de twee dagen telefonisch contact had met zijn familie (deze informatie bevindt zich in het administratief dossier).

Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn familie niet langer in Egypte zou verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Vervolgens beweert betrokkene dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf een zeer lange tijd in beslag kan nemen, waardoor het voor hem onmogelijk is om in te schatten hoelang hij in Egypte zou moeten blijven. Dit verblijf zou, volgens betrokkene, hem bijzonder veel inspanningen, tijd en geld vergen. Er dient echter opgemerkt te worden dat er regelmatig Egyptenaren zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Caïro. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de duur van behandeling van de aanvraag. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Egyptische burgers.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene niet in Egypte geboren zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verklaard heeft dat hij in N. H. K. geboren is en dat deze plaats zich in de provincie Qena bevindt. Uit de beslissingen van het CGVS blijkt dat deze provincie zich wel degelijk in Egypte bevindt zodat dit element niet kan weerhouden worden.

De verklaring dat het in de situatie van betrokkene bijzonder disproportioneel voorkomt dat hij naar Marokko zou moeten verhuizen en zijn leven en bloedeigen vader verplicht moet achterlaten, doet in deze helemaal niet ter zake. Er wordt, ten eerste, immers van betrokkene niet verwacht dat hij naar Marokko zou terugkeren aangezien hij de Egyptische nationaliteit heeft, en, ten tweede, heeft betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag verklaard dat zijn vader op 11 juli 2012 is overleden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004). Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting

om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene langdurig tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits alle asielprocedures werden afgesloten, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging vormt voor de openbare orde en niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt Nederlands, is werkwillig en legt steunverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoeker betwist niet op concrete wijze de beoordeling van deze elementen. Verzoeker houdt voor dat in deze beoordeling werd vereist dat de verzoeker "onmogelijk" de aanvraag kan indienen in het land van herkomst, daar waar het begrip "buitengewone omstandigheden" overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts vereist dat dit "bijzonder moeilijk" zou zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat een absolute onmogelijkheid wordt vereist, er wordt *in casu in concreto* enkel geantwoord op de specifieke elementen die door de verzoeker werden aangevoerd, en er wordt daarbij geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet. De Raad leest in deze beoordeling niet dat een onmogelijkheid tot indienen in het land van herkomst wordt vereist. Verzoeker brengt zelf geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn of dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' op een met de wet onverenigbare wijze zou zijn toegepast.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het middel toe als volgt.

"TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

1. Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf aangehaald dat hij een zeer langdurige asielprocedure heeft doorlopen.

Verzoeker heeft gedurende deze tijd zijn sociaal netwerk stelselmatig uitgebouwd. Gezien zijn duurtijd van verblijf in België, heeft verzoeker relaties aangegaan in België en deze ontwikkeld met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Hierdoor is de sociale identiteit van verzoeker in België gevormd. Gedurende deze periode is verzoeker langdurig werkzaam geweest (zie de stukken 3 en 4 zoals gevoegd bij de regularisatieaanvraag).

2. Verzoeker kwam aan in België op 14 januari 2013. Verzoeker diende op 17 januari 2013 zijn eerste asielaanvraag in. De eerste asielaanvraag werd afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming op 28 april 2015. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 september 2015.

De eerste asielprocedure duurde derhalve 2 jaar en 8 maanden, zoals de gemachtigde erkent in de bestreden beslissing.

Op 28 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Bij deze nieuwe asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd en overgemaakt:

- De identiteitskaart van verzoeker*
- Twee rijbewijzen*
- Een attest van vrijstelling van de legerdienst van verzoeker*
- De geboorteakte van verzoeker*
- De overlijdensakte van de broer van verzoeker*
- De overlijdensakte van de vader van verzoeker*
- Verschillende internetartikelen*

Op 15 juni 2016 werd de bestreden beslissing genomen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij werd gesteld dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 augustus 2016.

De tweede asielprocedure duurde derhalve 10 maanden, zoals de gemachtigde eveneens erkent in de bestreden beslissing.

3. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde hierover dat de duurtijd van de asielprocedure niet “als onredelijk lang” kan worden beschouwd.

Door de verzoekende partij kan echter niet worden begrepen waarom de gemachtigde tot het oordeel komt dat de duurtijd van de asielprocedure, waarover geen betwisting bestaat, niet als onredelijk lang wordt beschouwd.

Er wordt door de gemachtigde nergens gemotiveerd wat een redelijke, dan wel een onredelijke termijn zou zijn voor een asielprocedure.

Het is evenmin als evident te beschouwen dat de duurtijd van de asielprocedure van verzoeker – in hoofdzaak de eerste asielprocedure met een totale duurtijd van 2 jaar en 8 maanden – niet als onredelijk kan worden beschouwd.

De verzoekende partij wijst erop dat de motieven in de bestreden beslissing hierom niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk waarom de gemachtigde tot het oordeel is gekomen dat de termijn voor de asielprocedure niet “als onredelijk lang” kan worden beschouwd, terwijl de duurtijd van de asielprocedure in casu wel tot een tegengesteld oordeel kan leiden.

Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid in casu een grote beleidsvrijheid heeft;*
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de motieven van de genomen beslissing. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 9bis Vreemdelingenwet.”

2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker voert aan dat zijn eerste asielprocedure twee jaar en acht maanden duurde en de tweede asielprocedure tien maanden. Hij voert aan dat hij gedurende deze tijd zijn sociaal netwerk stelselmatig heeft uitgebreid. De Raad merkt op dat verzoeker aldus de behandelingsduur van zijn beide asielaanvragen verbindt aan de aangevoerde mate van integratie.

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de duur van de asielprocedures, namelijk twee jaar en acht maanden voor de eerste asielprocedure en tien maanden voor de tweede procedure, niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Daaraan wordt toegevoegd dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan verzoeker niet *ipso facto* een recht op verblijf verleent.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met deze motivering, en daartoe verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, moet erop worden gewezen dat recentere rechtspraak van dit hoge rechtscollege het in de bestreden beslissing ingenomen standpunt van de verwerende partij bevestigt. Zo oordeelde de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 - arrest waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen - dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreft en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht, en maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij deze aanvraag op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld, dan wel in strijd met de stukken van het dossier of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog komt in wezen neer op het standpunt – in strijd met het hoger genoemde arrest van de Raad van State van 9 december 2009 – dat de lange duur van de asielprocedure en de integratie wél moeten beschouwd worden als buitengewone omstandigheden. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom het standpunt dat het feit enige tijd in België te hebben verbleven, hem niet verhindert de aanvraag in te dienen in het land van herkomst, kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarop het oordeel dat de asielprocedures niet onredelijk lang waren, steunt, merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet vereist dat de motieven van de motieven worden gemotiveerd.

Mede gelet op het feit dat de duur van de asielprocedure noch de integratie-elementen als zodanig dienen te worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, kon de verwerende partij op goede gronden oordelen dat *“De duur van de asielprocedures – namelijk 2 jaar en 8 maanden voor de eerste asielprocedure en 10 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”* Daarenboven wist verzoeker dat hij bij weigering van zijn asielaanvraag en bij verwerping van het beroep daartegen, het grondgebied diende te verlaten. Dit blijkt reeds uit het feit dat hem naar aanleiding van zijn eerste asielprocedure, op 5 mei 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

Het motief dat de duur van de asielprocedures niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd, is dan ook afdoende.

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

1. Door de verzoekende partij werden in haar aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet de concrete elementen aangehaald (en gestaafd aan de hand van stukken) waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die het voor hem onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar Egypte om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Verzoeker beriep zich daarbij expliciet op artikel 8 EVRM. Gezien zijn duurtijd van verblijf in België, heeft verzoeker relaties aangegaan in België en deze ontwikkeld met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Hierdoor is de sociale identiteit van verzoeker in België gevormd. Hij heeft eveneens langdurig gewerkt in België, hetgeen dit nog versterkt heeft (zie de aangehaalde elementen in de aanvraag tot machtiging van verblijf).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft (zoals in België), wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van “private life” in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de “gevestigde vreemdelingen” (“immigrés établis”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Verzoeker verwijst hierboven naar bovenstaande uiteenzetting – met name de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf – waaruit de toepassing van artikel 8 EVRM in casu blijkt (zijn onafgebroken verblijf in België, de lange asielprocedures, zijn legaal verblijf in België, zijn opgebouwd sociaal netwerk, het werk dat hij heeft uitgevoerd in België).

De verwerende partij erkent bovendien het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven, ondanks hun eerdere stelling dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing zou zijn, aangezien zij alsnog een belangenafweging heeft uitgevoerd onder artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten dan ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: “Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staan ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”.

Uit de gestelde bewoordingen kan niet worden afgeleid dat er door de verwerende partij werkelijk een concreet onderzoek werd verricht in het licht van artikel 8 EVRM.

Bovenvermelde standaardformulering neemt bovenvermelde concrete elementen evenwel niet in overweging. Deze abstracte formulering van de gemachtigde laat op geen enkele manier blijken dat met de concrete feiten werd rekening gehouden.

Noch uit de motivering in de beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat hieraan voldaan werd door de verwerende partij.

Bovendien lijkt de “tijdelijke” terugkeer voor de gemachtigde kennelijk een zeer belangrijke overweging. Verzoeker kan echter niet begrijpen wat de gemachtigde onder “tijdelijk” meent te begrijpen. Gaat dit om een maand, twee maanden, drie maanden, langer? Of is tijdelijk alles wat niet definitief is en zou een terugkeer van tien jaar ook nog “tijdelijk” zijn?

De duurtijd van de terugkeer is nochtans fundamenteel en dient in concreto te worden beoordeeld. Door het gebrek aan een werkelijke, concrete belangenafweging, dringt een schending zich op van artikel 8 EVRM.

4. BIJKOMEND, wijst de verzoekende partij erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van verzoeker concreet werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is.

Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat.

De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend? Wat wordt bv. verstaan onder “tijdelijk”? Gaat dit om een maand, twee maanden, drie maanden, langer? Of is tijdelijk alles wat niet definitief is en zou een terugkeer van tien jaar ook nog “tijdelijk” zijn?

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- *De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
- *En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting. Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker betwist het motief dat “*betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven*” niet. Hij maakt dan ook geen schending van het gezins- of familieleven aannemelijk.

Verzoeker beroept zich in het middel evenwel op een schending van zijn recht op het privéleven, in het bijzonder wat betreft zijn sociale relaties. De bescherming van artikel 8 is voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in

zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Staten hebben daarbij het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 101).

Verzoeker houdt een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot de aard en intensiteit van de sociale relaties; hij laat evenwel na op concrete wijze uiteen te zetten welke elementen alsnog hadden dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoeker verder nog kritiek aanvoert met betrekking tot de “*tijdelijke terugkeer*”, staat in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“dat er regelmatig Egyptenaren zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Caïro. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de duur van behandeling van de aanvraag. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Egyptische burgers.”

De bestreden beslissing motiveert aldus dat een aanvraag in Egypte kan worden ingediend, hieruit volgt dan ook dat de “*tijdelijke terugkeer*” geschiedt in afwachting van de behandeling van de aanvraag, zonder dat dit evenwel een garantie inhoudt op een positieve beslissing. Het feit dat de verwerende partij niet heeft bepaald hoe lang de behandeling van een dergelijke aanvraag zal duren, houdt geen schending in van de formele motiveringsplicht.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT